

דף לה: - "השוכר פרה" - לו: מתיב רמי בר חמא"

סיכום הסוגיות

משנה:

"השוכר פרה מחברו והשאילה לאתר ומתה כדרכה"

ת"ק – השואל משלם לשוכר, והשוכר נשבע ונפטר. [שומר שמסר לשומר – פטור]

ר' יוסי – כיצד הלה עושה סחורה בפרה של חברו אלא תחזור הפרה לבעלים.

"שומר שמסר לשומר"

רב – פטר, דהא מסרה לבן דעת. [בגמ' נדחתה שיטה זו]

ר' יוחנן – חייב. הטעם: **אביי** - "דאין רצוני שיהא פקדוני ביד אחר" **רבא** – "את מהימנת לי בשבועה" האידך לא מהימן לי בשבועה" [וכך נפסק]

"קושיית רבי אבא בר ממל על ר' יוחנן"

איך אתה ר' יוחנן פוסק ששומר למסר לשומר – חייב, הרי במשנה כתוב ששומר שמסר לשומר פטור?

תירץ ר' אמי: "לדעתך" – מדובר שהבעלים נתן רשות לשוכר [שומר ראשון] להשאל למי שרוצה.

"שומר שפשע בשמירה ויצאה לאגם ומתה כדרכה" [באונס]

אביי סובר – שחייב, אפילו למ"ד "תחילתו בפשיעה וסופו באונס – פטור". כאן יהיה חייב, משום ששוכר שההבל של האגם הרג אותה. ואם הייתה בבית לא הייתה מתה.

רבא סובר – פטור, ואפילו למ"ד "תחילתו בפשיעה וסופו באונס – חייב". כאן יהיה פטור, משום "מלך המוות מה לי הכא מה לי התם"

"מודה אביי לרבא"

במקרה שיצאה לאגם וחזרה לבית ומתה כדרכה שפטור, כי אין סברא לומר הבלא דאגמא קטלא, אחרת כבר הייתה מתה באגם.

"מודה רבא לאביי"

במקרה שפשע בה ויצאה לאגם ונגנבה ומתה כדרכה בבית הגנב, שהרי לא שייך סברת "מלאך המוות" מה לי הכא מה לי התם", משום שאף אם לא הייתה מתה בבית הגנב היה חייב לשלם משום שפשע בה לעיני גניבה.

"קושיית אביי לרבא"

מדוע לעיל ר' אמי לא תירץ את קושיית רבי אבא בר ממל "מלאך המוות מה לי הכא מה לי התם" אל העמיד אוקימתא שמדובר שנתן לו רשות להשאיל למי שרוצה? אלא ע"כ שאין סברא כזאת לפי מ"ד "תחילתו בפשיעה וסופו באונס – חייב" ואין לחלק כיצד מתה ואף שמתה כדרכה [באונס] יהיה חייב!

"תירוצו של רבא לאביי"

כל הקושייה של רבי אבא בר ממל, הוא רק לשיטתך (אביי) "שאין רצוני שיהא פקדוני ביד אחר אך לשיטתי (רבא) "את מהימנת לי בשבועה האין לא מהימן לי בשבועה". לא מתחילה הקושייה משום שבמקרה של המשנה בשוכר נשבע, והשוכר הרי נאמן עליו. ואינו דומה למקרה של שומר לשומר... לשומר...

ביאורי מילים:

19. כל דינא דלא דאין כי האי דינא לאו דינא ה	1. אזל - הלך.
כל דיין שלא דן דין כמו זה אינו דיין.	2. איתיביה - הקשה.
20. כל יומא - כל יום.	3. אמאי - מדוע.
21. לא מבעיא - לא נצרך.	4. אתא לקמיה - בא לפני.
22. לא מבעיא - לא נצרך.	5. בי גנב - בית הגנב.
23. לא שנא - לא שונה.	6. גבה - אצלה.
24. לטעמיה - לטעמו.	7. דאי הדרא - אם חזרה.
25. ליכא - אין.	8. דאי שבקה - אם עזבה.
26. מ"ד - מאן דאמר.	9. דגרועי גרעה - שגרע (בשמירתו).
27. מ"ט - מאי טעמא.	10. דהנהו גינאי - אלו הגנבים.
28. מאי טעמא - מה הטעם?	11. דעלווי עלייה - העלה (לשמירתו).
29. מאן דחזא - מי שראה.	12. הבלא דאגמא קטלה - ההבל של האדם הרג אותה.
30. מודי - מודה.	13. הוו מפקדי - היו מפקדים.
31. מרייהו - מעדרים. (כלים)	14. היכא - היכן/איפה.
32. משמיה - משמו.	15. הכא - כאן.
33. מתיב - מקשה.	16. הכא במאי עסקינן - כאן במה אנו עוסקים.
34. נמי - גם.	17. התם - שם.
35. נפק - יצא.	18. יתיב - ישב.
36. שאני התם - שונה שם.	
37. שמע קלא בי הלולא - שמע קול של חתונה.	